

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број 84 0 К 046680 18 Квлз
Бања Лука, 02.07.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Даниеле Миловановић и Смиљане Мрша као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д.К. због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости осуђеног, изјављеном против правоснажне пресуде Основног суда у Дервенти број 84 0 К 046680 16 К 2 од 19.07.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 02.07.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости осуђеног Д.К. поднијет против правоснажне пресуде Основног суда у Дервенти број 84 0 К 046680 16 К 2 од 19.07.2017. године.

Образложење

Правоснажном пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 К 046680 16 К2 од 19.07.2017. године, а која је потврђена пресудом Окружног суда у Добоју број 84 0 К 046680 17 Кж2 од 29.11.2017. године, оглашен је кривим Д.К. због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13, у даљем тексту; КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Истом пресудом оптуженом су враћени привремено одузети предмети, обавезан је да надокнади трошкове кривичног поступка у висини која ће бити утврђена посебним рјешењем а оштећени је са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио осуђени, због битних повреда одредаба кривичног поступка и повреде Кривичног закона, с приједлогом да се Захтјев уважи, укину обје пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, или да се захтјев уважи, преиначи побијана пресуда и оптужени ослободи од

оптужбе због недостатка доказа да је починио кривично дјело које му се оптужницом ставља на терет.

У одговору на Захтјев замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић је оспорила основаност Захтјева и предложила да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12 и 91/17, у даљем тексту: ЗКП РС) ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Ограничењима из става 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, те ако наведене повреде материјалног и процесног закона нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Ограничењима из става 3. исте законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају, као основ побијања правоснажне пресуде Захтјев означава битне повреде одредаба кривичног поступка и повреду Кривичног закона, али без конкретизовања одређеног облика битне повреде из члана 311. ЗКП РС и одређеног облика повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС. Из образложења Захтјева произлази да се у прилог тврдње о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка првенствено указује на недостатак доказа да је осуђени починио наведено кривично дјело, а потом замјера првостепеном и другостепеном суду да оцјену доказа нису извршили у складу са одредбама члана 295. став 2. ЗКП РС (савјесна оцјена сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима), као и да је пресуда заснована на незаконитим доказима, у ком приговору би била садржана битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, те апострофира да би једини правилан закључак био да није доказано да је осуђени особа која је починила кривично дјело које му се оптужницом ставља на терет.

Наведени аргументи Захтјева се не могу подвести под законске основе побијања правоснажне пресуде по овом ванредном правном лијеку прописане цитираном одредбом члана 350. став 1. ЗКП РС. Приговори Захтјева којима се доводи у питање правилност утврђеног чињеничног стања кроз тврдњу о незаконитом методолошком приступу у оцјени доказа спада у приговор чињеничног карактера, међутим овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреде закона (процесног и материјалног)

које су прописане као законски основ за овај правни лијек, могу градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Надаље, заснивање пресуде на незаконитом доказу је у оквиру жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. ЗКП РС, законом издвојена као посебан облик повреде предвиђен под тачком к) цитиране законске одредбе, па с обзиром на то, овај облик битне повреде одредаба кривичног поступка се не може подвести под повреду права на одбрану, као један од облика битне повреде одредаба кривичног поступка предвиђене тачком г) у ставу 1. члана 311. ЗКП РС и која представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека.

Захтјевом није прецизиран ни одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС, међутим аргументима у образложењу Захтјева се указује на повреду из тачке г) цитиране законске одредбе, која се манифестује у томе да је у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе примјењен закон који се не може примјенити.

Тако тврдњу о повреди Кривичног закона Захтјев заснива на тези да у чињеничном опису дјела у оптужници и побијаној пресуди, при одузимању новца учинилац („ма ко био учинилац“) очито није употријебио пријетњу да ће непосредно напасти на живот и тијело неког лица (што представља елемент бића кривичног дјела разбојништва у наведеном облику) па да се је, с обзиром на то, наведено кривично дјело могло правно квалификовати само као тешка крађа из члана 226. став 1. тачка 3. Кривичног законика, односно члана 232. став 1. тачка 3. КЗ РС.

Аргументима Захтјева наведеним у прилог тврдње о учињеном облику повреде Кривичног закона није доведена у сумњу правилност правног закључка побијане пресуде по коме је осуђени критичног догађаја одузео туђу покретну ствар (тачно неутврђени износ новца) уз пријетњу да ће непосредно напасти на живот раднице у продајном киоску, а слиједом тога ни правилност правне квалификације почињеног кривичног дјела.

Наиме, када се радња извршења кривичног дјела (према чињеничном опису дјела у изреци побијане пресуде), огледа у томе да је осуђени критичног догађаја из џепа извадио пластични пиштољ и пријетећи уперио га у правцу раднице у продајном киоску, тражећи све паре што има и говорећи јој да не плаче и не вришти, па када је услед те пријетње радница предала осуђеном сав новац из трговачке касе, онда из таквог чињеничног субстрата несумљиво произлази да је одузимање новца осуђени извршио уз пријетњу радници на продајном киоску, јер усмјеравање пиштоља у особу од које се одузима новац манифестује пријетњу нападом на живот и тјелесни интегритет те особе. Чињеница да је у питању пластични пиштољ је ирелевантна, посматрано с аспекта оцјене озбиљности пријетње у наведеним околностима, јер је у конкретном случају таква пријетња била очигледно подобна да се код особе према којој је упућена (које није имало свијест о томе да је у питању пластични пиштољ) изазове осјећај страха да су јој угрожени живот и тјелесни интегритет, услед чега је била принуђена да нападачу преда сав новац који је имала у трговачкој каси.

Из наведеног произлази да је критичног догађаја осуђени извршио одузимање новца, у намјери прибављања противправне имовинске користи, уз употребу пријетње да ће непосредно напасти на живот или тијело раднице на продајном киоску, те су на тај начин у његовим радњама остварена сва битна обиљежја кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 1. КЗ РС, за које је и осуђен побијаном правоснажном пресудом, па нема мјеста приговору Захтјева заснованом на тврдњи да је том пресудом повријеђен Кривични закон у виду погрешне правне квалификације радњи осуђеног критичног догађаја.

На основу изложеног, овај суд налази да поднесени Захтјев осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору замјеника главног републичког јавног тужиоца на Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен, као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић